

- И още един скъп дар, *Santità* - каза кардиналът като отново се поклони. - Владетелят на българите Ви праща тази ~~изключително ценна~~ древна скъпоценна камей, заедно с посланията си. - И кардиналът презвитер на Светия кръст коленичи, подавайки Калояновото златопечатно слово и писмото на примас Василий.

Папата ги взе и каза:

- Синът на презвитер Константин, моя добър приятел и ~~княз~~ момчето на кралския приближен ще останат в Латерана и ще се издържат на моя сметка. Нека изучат добре латинския език за да бъдат просветители на своята страна. За възпитател ще им дадете ~~княз~~ епископ Йоан ~~Княз~~. А сега, заведете ги да си починат и добре се подкрепят.

Той кимна с любезна бащинска усмивка на двете млади българчета и като остана сам с кардинала заслуша с тихо любопитство всичко което бе станало в Търново. След това подаде ръка на кардинала, който целуна пръстена му и се оттегли.

Папата дълго и внимателно четеше пергаментите, изпратени му от Калояна и Василий. Тънките му устни се свиха в неумовима, чудна усмивка, докато очите му не можеха да се откъснат от следните думи:

„... Coronavit et benedixit imperatori Calojohanni domino omnium Bulgarorum atque Vlachorum“

Какъв беше този дързък мът, който се обръщаше към него с такава надменна самоувереност? Той му беше изпратил кралска диадема, а ~~княз~~ примасът ~~княз~~ известяваше, че кардинал Лъв е "благословил и коронисал император Калоян, ~~княз~~ владетеля на всички българи и власи". Беше въздигнал архиепископ Василий в примас на българската църква, а хитрият българин се правеше, че не разбира какво примас и патриарх не са съвсем едно и също нещо и известяваше на Иннокентий, че кардинал Лъв е ~~не~~ "благословил пресветия патриарх на цяла България по поръка на негово светейшество..."

Каква твърда упоритост, какво царствено достойнство.!

Докато в първите си послания той молеж да се изпълни някое него-